

лѣтописци; обаче Сабинъ склонилъ императора да помогне на миролюбивитѣ привърженици на Умара и тогава въ България настанали голѣми междуособици. Византийската войска нахлула въ Сѣверна България, Токту падналъ на бойното поле, дѣто загинали мнозина отъ привърженицитѣ му, а останалитѣ се оттеглили въ Делиорманския лѣсъ. Междуособицата се свършила съ прѣодоляването на миролюбивата партия, която поставила на прѣстола Пагана.

Паганъ (763—765).—Вѣренъ на миролюбивата политика на своята партия, Паганъ започналъ прѣговори съ Византия и съ съгласието на императора се явилъ съ първитѣ си боляри въ Цариградъ, за да склучи миръ. Константинъ Погонатъ приелъ много тържествено българския господаръ и свитата му. Той се явилъ като помирителъ на българитѣ, мърмалъ ги за безредицитѣ въ страната имъ и склучилъ съ тѣхъ миръ, но още тогава взелъ мѣрки за да си осигури едно сполучливо нахлуване въ България. Докато Паганъ билъ още въ Цариградъ, императорътъ пратилъ тайно въ България свои хора, които хванали и откарали княза на сѣверцитѣ Славуна, който билъ причинилъ много злини на Тракия. А слѣдъ двѣ години (въ 765 г.) императорътъ потеглилъ внезапно противъ българитѣ, намѣрилъ поради това проходите незащитени, миналъ планината, достигналъ до мѣстността Чика и изгорилъ находящитѣ се тамъ дворци. Тогава боляритѣ се повдигнали противъ Пагана заради миролюбивата му и довѣрчива политика и го убили въ Варна, когато се опитвалъ да избѣга въ Цариградъ. Въ това врѣме императорътъ разорилъ много мѣста, но, като се страхувалъ, да не би българитѣ да му прѣсѣкатъ пжтя за отстъпване прѣзъ планината, завърналъ се назадъ, безъ да извърши нѣщо важно.

Слѣдъ убиването на Пагана настанала въ България пълна анархия, отъ която поискалъ да се възползува Константинъ Погонатъ, за да подчини напълно своитѣ врагове. Той изпратилъ въ началото на слѣдната (766) година 2600 ладии съ войска къмъ България, а самъ съ голѣма сухопжтна сила достигналъ до